

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Elin Hilderbrandová

Päť žien. Päť tajomstiev. Výlet, ktorý všetko zmení.

*Päťhviezdičkový
víkend*

TATRAN

*Päthviezdičkový
víkend*

Elin Hilderbrandová

*Päthviezdičkový
víkend*

TATRAN

Z anglického originálu Elin Hilderbrand: THE FIVE-STAR WEEKEND,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company, a division
of Hachette Book Group, New York 2023,

preložila Simona Klimková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5466. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu navrhol a spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2023 by Elin Hilderbrand

Translation © Simona Klimková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1562-6

*Michaelovi Carlisleovi a Davidovi Forrerovi
s láskou a večnou vďakou.*

Päť hviezdíček nestačí.

Prológ: Nantucket

Máme pred sebou ďalšie leto na ostrove a ako zvyčajne musíme prebrať množstvo vecí. Šéfkuchár Mario Subiaco požiadal Lizbet Keatonovú o ruku na vyhliadkovej plošine Hotela Nantucket, v Monomoy natáča filmový štáb (Blondšavá Sharon má informáciu „zo zaručeného zdroja“, že ide o miniseriál pre Netflix), policajného šéfa Eda Kapenasha hospitalizovali v nemocnici Nantucket Cottage Hospital po sťažnostiach na bolesť v hrudníku a aktuálne prebieha aj vášnivá debata o tom, či by mal Nantucket povoliť nudapláže. (Pokladáme sa za pokrokových a sofistikovaných, ale povedzme si pravdu, toto nie je Francúzsko.)

Potom sa dopočujeme, že Hollis Shawová organizuje vo svojom dome v Squame akýsi „päťhviezdičkový víkend“.

To, samozrejme, upúta našu pozornosť.

Hollis Shawová je čosi ako jednorozec.

Najprv žila ako jedna z nás. Narodila sa Tomovi Shawovi, najvyťaženejšiemu dodávateľovi inštalatérskemu materiálu na Nantuckete, a Charlotte Shawovej, učiteľke v materskej škole. Keď mala Hollis sotva dva roky, Charlotte Shawová zomrela v sprche na aneuryzmu a Tom Shaw zostal na výchovu dcéry sám. Na tomto ostrove však všetci prikladáme ruku k dielu – a na výchovu dieťaťa je potrebná celá dedina! –, a tak sme mu všetci ponúkli morálnu podporu, keď Hollis dospievala. Sledovali sme jej vystúpenia na baletných predstaveniach, dívali sme sa, ako hádže na kôš v športovom klube Field and Oar a z tribún sme

fandili jej priateľovi Jackovi Finiganovi počas futbalových zápasov Nantucketských veľrybárov.

Hollis bola dobrá študentka, pracovité dievča a vynikajúca softbalová nadhadzovačka (keď bola tretiačka na strednej, jej tím vyhral štátny šampionát a vo štvrtom ročníku zasa skončil na druhom mieste). Domček v Squame, kde žila so svojím otcom, bol skromný (hoci pozemok, na ktorom ho postavili, stál celý majetok), a len čo Hollis podrástla, starala sa o domácnosť a varila každý večer. Po škole si privyrábala otváraním mušlí v prístavisku Old North Wharf a v lete spolu so svojou najlepšou kamarátkou Tatum obsluhovali v reštaurácii Rope Walk.

V poslednom ročníku strednej školy Hollis napísala esej, ktorú jej angličtinárka pani Foxová opísala ako „najlepšiu stredoškolskú esej, akú čítala za posledných tridsaťjeden rokov“. Mala formu listu, ktorý akože písala svojej zosnulej matke Charlotte. Začínal sa slovami: *Milá mamička, myslím, že by si bola na mňa hrdá za to, čo všetko som dokázala. Tu je pár dôvodov.*

Keď sa Hollis rozhodla študovať na Univerzite Severnej Karolíny v Chapel Hill, mali sme z toho zmiešané pocity. Boli sme na svoje dievčatko hrdí – získala plné štipendium –, no po jej odchode sa nám za ňou cnelo.

Potom, keď spromovala, presťahovala sa do Bostonu, kde pracovala ako pomocná redaktorka pre kulinársku sekciu časopisu *Boston* a na náklady časopisu mohla chodiť do tých „Najlepších nových reštaurácií“ v meste. Nakoniec sa zoznámila s Matthewom Maddenom, stážistom na chirurgii z Lekárskej fakulty Harvardu. Vzali sa vo Wellesley, kúpili si dom vo Wellesley a dcérku Caroline vychovávali vo Wellesley.

Keď v roku 2007 zomrel Hollisin otec Tom, dcéra zdedila dom v Squame. Počas zimy sme sledovali, ako domček, v ktorom Hollis vyrastala, presunuli na okraj pozemku, a na jeho mieste vyrástol útulný dom s trámami a stĺpmi.

Je to oficiálne, pomysleli sme si. Z Hollis Shawovej je letná dovolenkárka. (Ale aspoň to bola naša letná dovolenkárka. Veď sa mohla presťahovať na ostrov Martha's Vineyard.) Prihlásila sa do športového klubu Field and Oar, kde hrávala tenis, pracovala ako dobrovoľníčka na Nantucketском knižnom festivale a v nedeľné popoludnia sme ju vídali v reštaurácii Deck, ako sedí pri jednom z najlepších stolov pri zábradlí nad monomoyskou zátokou, popíja ružové víno a zabáva sa s neznámymi ľuďmi.

Pýtate sa, či nám neprekážalo, že Hollis sa už nesprávala ani nepôsobila ako jedna z nás alebo že na ostrov prichádzala len počas letných mesiacov či na vianočné trhy, sem-tam cez víkend na Deň vďakvyzdania a Festival narcisov? Úprimná odpoveď na túto otázku by znela: niektorých z nás to trápilo, iní boli radi, že je šťastná.

Keď sa však preslávila na internete, všetci sme sa k nej ihneď hlásili!

Počas najtemnejších dní pandémie – keď sa zatvárali podniky, burza sa rúcala, reštaurácie sa preorientovali na donášku a počet úmrtí stúpala a stúpala – Hollis uverejšovala na svojom vtedy ešte prakticky neznámom blogu o varení *Zažeň hlad s Hollis* pútavý obsah (v tom čase šlo o „komunitu gastronadšencov“ s 274 odberateľmi). Vo svojej kuchyni vo Wellesley natočila klip, ako pripravuje z čerstvo upečeného japonského mliečného chleba sendvič so sekanou a s domácimi nakladanými uhorkami. Video sa rozšírilo rýchlosťou blesku. Zarezonovalo podobne ako video talianskeho huslistu, ktorý hral susedom z balkóna v Bologni. Bol to sendvič na vyššej úrovni: sekaná bola posypaná cibuľou a bylinkami a preliata „špeciálnou ružovou omáčkou“, uhorky boli chrumkavé, svetlé a pikantné, japonský mliečny chlieb – instagramový hit – bol nadýchaný, no dostatočne pevný, aby sa sendvič nerozpadol.

Bola príprava sendviča časovo náročná? Áno – ale celý svet mal zrazu času na rozdávanie.

Bol sendvič lacný? Áno – zo surovín len za sedemnášť dolárov ste mali hneď štyri porcie. A dokonca sa dala pripraviť aj tzv. „nemožná“ verzia pre vegánov.

Presne to ľudia potrebovali: jedlo na vyššej úrovni na zlepšenie nálady.

Z Hollisinho nenápadného blogu o varení sa zrazu stal hit, priam až senzácia.

Za týždeň odoberalo jej newsletter viac ako pol milióna ľudí. Hollis potom pridala recept na krémové gazpacho zo žltých paradajok a neskutočne chrumkavé vyprážené kurča. Odozvu u fanúšikov blogu mali nielen recepty, ale aj Hollis. Stala sa ich najlepšou priateľkou, o akej vždy snivali – vyžarovalo z nej ubezpečenie, že „všetko bude v poriadku“. Páčilo sa im, že sa vo svojich videách o varení prezentovala v neprikráslenej verzii – s vráskami, pehami a mierne dvojitou bradou. (Ženy v strednom veku si hovorili: *Radšej ona ako ja*; alebo: *Nikdy by som nedovolila, aby ma kamera točila z takej blízkosti*; a mileniáli a generácia zet si hovorili: *Ak nechce mejkap, fajn, ale čo takto skrášľovací filter?*) Hollis si svoje blondavé, jemne prešedivené vlasy upravovala iba léžerne: rovné, s cestičkou uprostred, zastrčené za ušami. Jej krk vyzeral vždy dobre. (Čo naň používa? *Uverejní niekedy odkaz na dané produkty?*) Vždy nosila vyžehlenú bavlnenú košeľu (ten istý model mala vo viacerých farbách, hoci všetci sa zhodli, že Hollis vyzerá najlepšie v blankytnej modrej) s naškrobeným golierom vyhrnutým dohora a okrúhle zlaté náušnice veľké ako päťdesiat centov. Keď sa na ne ktosi spýtal, prezradila, že jej ich daroval otec v roku 1987 ako dar k maturite. Hollisini fanúšikovia ju vychvalovali, že „sa na nič nehrá“, hoci si nemohli nevšimnúť jej obrovský zásnubný prsteň s diamantom (určite mal tri karáty!) a diamantovú obrúčku so zařírom.

Keď Hollis zverejnila video s receptom na zemiakový koláč s bielym čedarom a s chrumkavou slaninovou kôrkou, newsletter jej blogu prekonal hranicu milióna odberateľov. (Na slaninu sa dá

spolañnúť.) S pomocou mimoriadne technicky zdatnej dcéry Caroline, ktorá študovala filmovú réžiu na Newyorskej univerzite, Hollis založila webstránku, na ktorú pridala dve funkcie. Prvou bola interaktívna mapa sveta nazvaná Svetlá z kuchyne. Keď sa niekto prihlásil na webstránku, na mape sa objavilo svetielko, takže návštevníci stránky si mohli predstaviť iného kuchára, povedzme v Spokane vo Washingtonu alebo v Grand Islande v Nebraske, ako stojí u seba v kuchyni a seká pažitku a petržlenovú vňať do šalátu s tortellini podľa Hollis.

Druhou funkciou bola nástenka, ktorá umožňovala Hollisovým verným nasledovníkom zanechávať na nej odkazy, uverejňovať recepty, recenzovať reštaurácie, hodnotiť kuchárske knihy a klásť otázky typu: *Prečo značka Planters stále dáva do svojich zmesí orechov para orechy, keď ich už nikto neje?*

Aj Hollis raz či dvakrát do týždňa pridala na nástenku aktuálne informácie o svojich najnovších úspechoch: že dostala ponuku navrhnuť vlastný kuchynský riad, črtá sa jej zmluva na knihu, hovorilo sa o jej vlastnej relácii, ktorá by bola nielen o varení, ale aj o životnom štýle a rôznych tipoch.

Áno, áno, trikrát áno! Milióny jej fanúšikov to všetko chceli. Nevedeli sa Hollis Shawovej nabažiť (nadchlo nás, že si ponechala dievčenské meno). Jej život bol taký vkusný, taký usporiadaný, taký požehnaný, až sa ich životy zlepšili jednoducho len vďaka tomu, že s ňou boli prepojení. Hollisin newsletter odoberalo 1 670 ľudí z Nantucketu (vrátane jej bývalej angličtinárky pani Foxovej, ktorá „vždy vedela, že dokáže veľké veci“). V lete 2022 bola stránka *Zažeň hlad s Hollis* rovnako populárna ako slovná hra Wordle či osie hniezda z pekárne Wicked Island Bakery. O Hollis Shawovej sa hovorilo všade, od kaderníckeho salónu RJ Miller až po hotel Ships Inn.

Stala sa skutočnou nantucketskou celebritou.

* * *

Vo štvrtok 15. decembra pani Foxová hľadá na Hollisovej webstránke recepty na jednoduché sviatočné predjedlá, ktoré sľúbila uverejniť – pani Foxová sa chystá na vianočný večerok –, keď jej na monitore vyskočí nový oznam od Hollis z nástenky.

Čitateľom *Zažeň hlad s Hollis*:

Môj manžel Matthew dnes ráno nečakane zomrel. Žiadam vás o trpezlivosť, aby som sa mohla s touto zdrujúcou tragédiou vyrovať. Na nejaký čas sa odmlčím, čo určite všetci chápete. Dúfam, že sa sem v blízkej budúcnosti vrátim, hoci v tejto chvíli netuším, kedy to bude.

Tuho objímte svojich blízkych.

S vďakou Hollis

Pani Foxová zalapá po dychu. *Panebože! Čo sa stalo?* Do vyhľadávača zadá Matthew, manžel Hollis Shawovej. Vie, že Hollis je vydatá – tie prstene! –, hoci manžela nikdy nespomína. (Pani Foxová a poniektorí ďalší by si priali, aby sa viac angažoval, ako manžel Iny Gartenovej Jeffrey.) Keď si pani Foxová predstavuje Hollis s nejakým mužom, pred očami má jej stredoškolského priateľa Jacka Finigana a jeho roztomilé jamky v lícach.

Nasledujúce ráno nájdeme v novinách *Nantucket Standard* nekrológ: „Letný dovolenkár ostrova MUDr. Matthew Madden zahynul pri autonehode.“ Oznamy sú aj v *Boston Globe* („Renomovaný chirurg z Massachusettskej všeobecnej nemocnice a profesor medicíny na Harvarde zahynul pri autonehode vo Wellesley.“) a v *New York Times* („MUDr. Matthew Madden, popredný kardiochirurg a medzinárodný lektor, zomrel vo veku 55 rokov.“).

Pani Foxová chce vyjadriť úprimnú sústrasť a nie je jediná – v priebehu pár hodín na nástenke pribudlo 17 262 správ vyjad-

rujúcich účasť a rôzne priania, niektoré pridali ľudia, ktorí sami prišli o manželov, manželky, rodičov, súrodencov, deti. Hollisových fanúšikov táto správa tak zasiahla, že priam vidia, ako sa jej triasli prsty, keď ju písala, a počujú jej trhané vzlyky. Všetci ju chcú utešiť... no ich motívy nie sú úplne nezištné. Kedy sa Hollis vráti na stránku? Na Valentína? (Nie, to je príliš skoro.) Žeby na Veľkú noc?

Nantucketčania myslia na to, aký nespravodlivý vie život byť: Hollisina matka zomrela príliš mladá a teraz aj jej manžel. Premýšľame, či sa Hollis v lete vráti na ostrov. Bude mať chuť hrať tenis v klube Field and Oar alebo popíjať rosé v reštaurácii Deck? Rýchly Eddie Pancik, náš večne nedočkavý realitný maklér, sa pýta svojej sestry Barbie, či by bolo veľmi nevhodné zisťovať, či Hollis plánuje dom v Squame predať.

Jasné, ty idiot, zahriakne ho Barbie.

21. júna, v prvý letný deň, Romeo z lodnej spoločnosti Steamship Authority hlási, že Hollis Shawová sa práve vyloďila z trajektu vo svojom starom dobrom Volve, naloženom škatuľami, taškami a niečím, čo cez okno pripomínalo prenosnú pec na pizzu, a Hollisin šarplaninský pastiersky pes Henrietta spal na zadnom sedadle. *Ako dobre!*, pomyslíme si. *Prišla domov.*

Nasledujúce týždne vidieť Hollis na ostrove len zriedkavo. Nepríde na Nantucketský knižný festival ani na výročné stretnutie Združenia vlastníkov zo Squam Road. Johnny Baylor, šofér donáškovej služby *Až k dverám*, hlási, že jeden večer doviezol Hollis sushi z baru Yoshi a druhý večer homárovú rolku z reštaurácie Sea Grille. Hollisina dlhoročná suseda Kerri Gaspersonová zbadá, ako sa za súmraku prechádza s Henriettou, Hollis má však v ušiach slúchadlá a Kerri ju nechce rušiť.

Chápeme, že vyrovnáť sa s takou náhlou, nečakanou stratou chce čas. Predpokladáme, že Hollis strávi leto sama, bude sa venovať len sebe a v súkromí smútiť za mužom, za ktorého bola vydatá dvadsaťštyri rokov.

Keď sa však dopočujeme o päťhviezdičkovom víkende – aké nápadité! Aké nezvyčajné! –, všetci sa zhodneme: Toto by mohlo byť presne to, čo potrebuje.

1. Správa o nehode I

Je skoré ráno 15. decembra. Hollis Shawová je vo svojej kuchyni doma vo Wellesley a pripravuje cesto na čedarové tartaletky. Jej manžel, lekár Matthew Madden, letí o desiatej do Nemecka – má prednášať na kardiologickej konferencii v Lipsku a bude preč päť dní.

Ak by Hollis túto úvodnú scénu zachytila na videu, pôsobila by ako výjav domácej pohody. Hollis má na sebe ušité červené kockované pyžamo a vlasy zopnuté štipcom. Vedľa efektnej mramrovej pracovnej dosky so sivými žilkami, na ktorej valká cesto, stojí miska na podstavci s pariadou sa kávou s mliekom. Z reproduktorov znejú koledy – hrá Hollisina obľúbená „The Holly and the Ivy“ a pospevuje si ju falošným operným tónom. V celej kuchyni má vianočnú výzdobu: vyblednuté drevené trámy sú obtočené smrekovými girlandami a medené hrnce na otvorených policiach sa lesknú ako nové mince. „Kuchynský“ stromček vyzdobila kulinárskymi ozdobami – drobnou kovovou metličkou, dreveným valčekom na cesto, škatuľkou na šišky z jemného čínskeho porcelánu. Na všetky skrinky so sklenenou výplňou zavesila miniatúrne vence. (Jej dcéra Caroline by povedala, že vence, ako aj sklenené dózy so salónkami a želé cukríkmi, sú už „za hranicou“.) Z veľkého okna nad drezom, kde Hollis umýva riad, má výhľad na mohutné duby a vždyzelené stromy na bočnom dvore.

Výhľad ponúka príjemné rozptýlenie, najmä dnes ráno, keď na zem dopadajú veľké snehové vločky nadýchané ako vatové tampony. Hollis nič nemiluje viac ako sneh počas sviatkov.

Zazvoní budík a Hollis vytiahne z rúry plech s chrumkavou slaninou. Jej šarplaninský pastiersky pes Henrietta s cingotom vojde do kuchyne (Hollis jej dala na obojok zvončeky) a zdvihne k nej huňatú tvár.

„No dobre.“ Hollis dá kúsok starej dáme a zvyšok nechá odkvapkať na papierovej utierke vedľa slaného koláča s červenou paprikou a údeným syrom gouda, ktorý pripravila ráno. Odkrojí z neho a naaranžuje ho na tanieri s plátkami slaniny a mesiačikmi pomaranča odrody Cara Cara, ktoré majú nádherné, prekvapivo ružové zafarbenie.

Keď začuje Matthewove kroky na schodoch, zatvorí oči a zhlboka sa nadýchne.

Nevyťahuj to, hovorí si. Nechaj ho odísť bez scén.

Pravdou však je, že cesta do Lipska robí Hollis vrásky na čele. Polovicu noci nespala a trápila sa pre to. Matthew bude prednášať zajtra ráno, takže by mohol pokojne odcestovať z Nemecka poobede. Stihol by ich každoročný vianočný večierok, ktorý bude v sobotu. Odkedy sa Hollis s Matthewom presťahovali do Wellesley, organizujú vianočný večierok každý rok a pripadá vždy na tretiu decembrovú sobotu. Matthew si vraj „myslel, že bude neskôr“, a tak si naplánoval, že zostane na konferencii až do konca a potom odcestuje do Berlína navštíviť svojho mentora doktora Emanuela Schradera, ktorému práve diagnostikovali Parkinsonovu chorobu a už nemôže operovať.

„Ale na našom večierku nesmieš chýbať!“ namietala Hollis, keď jej to oznámil.

Matthew sa zasmial. „Zlatko, obaja sa zhodneme na tom, že to je tvoj večierok. Zúčastnia sa na ňom všetci tí veľikášski snobi z veľkého Wellesley, ani si nevšimneš, že tam nie som.“

Povedal to s ľahkosťou, dokonca žartovne – no Hollis sa to aj tak dotklo. Večierok naozaj každý rok organizuje takmer sama. Pripravila všetko jedlo – čedarové tartaletky, burgery s panenkou, zemiačiky s kaviárom –, vyleštila poháre na šampanské, rozmiestnila svietidlá popri príjazdovej ceste, darčekové tašky naplnila domácimi karamelkami, ktoré si hostia budú brať domov. Rozposlala pozvánky a jej zoznam *bol* každý december dlhší (okrem roka, keď sa Hollis rozkmotrila s Electrou Undergroveovou a jej partiou).

Napriek tomu si Hollis nevie predstaviť, že by vo dverách všetkých vítala bez Matthewa po boku. Je to doslova nemysliteľné.

Ale evidentne nie pre neho.

Matthew vojde do kuchyne. Cestuje vždy v obleku a dnes si dal aj červenú kravatu z Vineyard Vines s potlačou Santa Clausov v motorových člnoch – Hollis mu ju kúpila na večierok! – a pohmkáva si koledu „Once in Royal David’s City“, ktorú práve hrajú. Vystrie pravé zápästie, aby mu Hollis pomohla s manžetovým gombíkom v tvare strieborného soba. Rozhodne je vo sviatočnej nálade.

Hollis vdýchne vôňu jeho vody po holení značky Kiehl’s. Zbožňuje tú vôňu, pripomína jej rande a (čoraz zriedkavejšie) rána, keď sa prebúdzajú v jeho náručí.

Nemôže uveriť, že odchádza.

Snaží sa zo seba vysúkať *Tu sú raňajky* alebo *Donesiem ti kávu* – Matthew pije vreľú čiernu kávu, ktorú mu nalieva, až keď stojí priamo pred ňou. Namiesto toho jej však z úst vyjde: „Tak by som si priala, aby si zmenil plány.“

Keď Matthew odíde na letisko – oveľa neskôr, ako mal v pláne –, Hollis urobí z cesta guľu, zabalí ju do potravinovej fólie a vloží do chladničky. Chuť do varenia ju už prešla. Matthew sa raňajok ani nedotkol, no namiesto toho, aby tanier prikryla fóliou a odložila

ho na neskôr (neznáša plytvanie, jeden z dôsledkov toho, že je dcérou Toma Shawa), vysype jedlo do Henninej misky na žrádlo. Potom si z rolky odtrhne papierovú utierku a utrie si oči. Nemôže uveriť, ako rýchlo ich rozhovor eskaloval do hádky.

„V poslednom čase dávaš prednosť všetkému okrem mňa,“ posťažovala sa. „Práci, cestovaniu a teraz doktorovi Schraderovi!“

„Ten muž bol môj mentor, Hollis. Berlín je od Lipska vzdialený dve hodiny autom. Bolo by neslýchané ho nenavštíviť, vzhľadom na okolnosti.“

Hollis sa namiesto toho, aby tento argument uznala, začala zaoberať závažnejšími obavami. Od Carolininho odchodu na univerzitu cítila, že sa od seba vzdalujú. Hollis vždy snívala o manželstve, aké mali Matthewovi rodičia – boli romantickí a oddaní jeden druhému až do konca.

Kedy naposledy, zamyslela sa, zažili vo svojom manželstve nejakú romantiku? Romantické by bolo, keby Matthew zrušil túto cestu, to sa však nestane. Vedela to už podľa jeho napätých ramien a zaťatej čeluste – túžil vypadnúť.

„Niekedy mám pocit, že sme len spolubývajúci...“ poznamenala. Chcela spomenúť, ako dlho už nemali sex, no to bola rovnako jej chyba ako jeho. Cez deň sa všetko točilo okolo práce a každý večer padala vyčerpaná do postele.

Matthew použil svoj lekársky trik – tváril sa, že ju počúva, ale nepočúval, a tak Hollis vedela, že ho to nezaujímá a čaká, kým skončí, čo ju rozčuľovalo a znechucovalo zároveň. Matthew si odkašlal a pozrel na hodinky. Keď si obliekol kabát a kožené rukavice na šoférovanie, Hollis si utrela kopyce sa slzy. Matthew si čupol a pohladil Henny po tvári a potom prudko stisol Hollis – aspoň v jeho dotyku niečo cítila.

Tesne pred odchodom sa otočil. „Zmenila si sa,“ povzdychol si. „My sme sa zmenili.“ Vyšiel do snehu a zavrel za sebou dvere.

* * *

Tie slová teraz znejú Hollis v ušiach. *Zmenila si sa. My sme sa zmenili.* Chcela by tvrdiť, že netuší, čo tým myslí – ale obáva sa, že to vie. Od momentu, keď sa Hollisina webstránka rozbehla a naskytli sa príležitosti využiť jej novú popularitu, stal sa z nej iný človek. Taký, čo nedokáže žiť svoj život bez toho, aby ho nedokumentoval pre odberateľov newslettera. Vždy je prilepená na obrazovku – svojho telefónu, notebooku alebo na obe naraz. Zmenila sa, a teda sa zrejme zmenili obaja. Matthew však určite chápe, že Hollis sa po dvadsiatich rokoch, keď bola manželkou a matkou, teší, že si buduje niečo vlastné.

Zdvihne telefón a zavolá mu, pripravená ospravedlniť sa za to, že je ako slon v porceláne, ale presmeruje ju do Matthewovej odkazovej schránky.

Hneď to skúša znovu – opäť odkazová schránka. Počká na pípanutie a potom povie: „Moje city k tebe sa nezmenili.“

Pre prípad, že Matthew si nezvykne prehrávať odkazy (prehráva si ich ešte vôbec niekto?), pošle mu esemesku: *Lúbim ťa, doktor M. Záleží mi na tebe. Záleží mi na nás.*

Chvíľu čaká, ale neprichádza žiadna odpoveď. Zrazu ju premkne naliehavý pocit, že mu ten odkaz musí sprostredkovať, aby počul, ako mu hovorí *Lúbim ťa. Záleží mi na tebe.* Znovu sa pokúša dovolať, no opäť sa ozve odkazová schránka.

Fajn, pomyslí si. *Potrebuje čas, aby vychladol.* Zavolá mu, keď si bude istá, že sedí v salóniku Lufthansy. Ale veta *My sme sa zmenili* ju znepokojuje. Čo tým chcel povedať?

Cíti, že začína byť melodramatická, čo sa na ňu veľmi nepodobá. Všetko bude v poriadku. Áno, Matthew síce zmešká ich večierok, ale vráti sa v dostatočnom predstihu pred rodinnými Vianocami. Lekár Schrader má parkinsona. Jasný, že Matthew by ho mal navštíviť.

Hollis si sadne k notebooku a rozhodne sa rezervovať na Silvestra večeru pre dvoch v reštaurácii Mistral. Pôjdu do mesta taxíkom, aby mohli vypiť toľko šampanského, koľko budú

chcieť, a Hollis si kúpi nové šaty, niečo čierne a koketné. Chce ešte skontrolovať svoju webstránku – čitatelia čakajú na recept na čedarové tartaletky –, no namiesto toho sa prihlási na Facebook. Po pár márných sekundách, keď sa snažila odolať svojím najhorším pudom, sa ocitne na profilovej stránke Jacka Finigana, svojho priateľa zo strednej školy. Žiadne nové príspevky – Jack niečo zverejní len dva- či trikrát do roka. Naposledy na jeseň: fotografiu, ako stojí na brehu jazera kdesi v západnom Massachusetts a drží v ruke pstruha. Od predminulého leta nepridal žiadnu fotografiu svojej dlhoročnej priateľky Mindy. Hollis sa, pochopiteľne, pokúsila pozrieť Mindin profil, no Mindy ho má uzamknutý, takže jediné, čo Hollis vidí, je jej titulná fotografia s prikrývkou, ktorú pravdepodobne sama vyrobila. Hollis si uvedomuje, že ho špehuje, ale nič tým nesleduje, nikdy by ho nekontaktovala. Zaujímá ju, či sa Jack – alebo Mindy – dozvedel o blogu *Zažeň hlad s Hollis*.

Klopanie na vchodové dvere Hollis zaskočí, cíti sa, akoby ju prichytili. Vypne Facebook a ponáhľa sa k dverám. Sneh na dvore odráža modré a červené svetlá.

„Pani Maddenová?“ spýta sa policajt. Je mladý, možno len o pár rokov starší ako Caroline, a Hollis nechápe, čo tam robí. Je tak skoro, že je ešte v pyžame. Takmer ho opraví: volá sa Shawová, nie Maddenová. V tej chvíli si však uvedomí, že policajt tu musí byť kvôli Matthewovi – ide o Matthewa?

„Áno?“

Presné slová si nepamätá, no Hollis akosi pochopí, že došlo k nehode, boli v tom jelene, samica a mláďa, hovorí policajt. Matthewovo auto sa vymklo spod kontroly a prevrátilo sa na ulici Dover Street.

Dover Street? Hollis sa zamyslí. Jazdia po nej neustále, každý deň, robia to už roky, desaťročia. A áno, po Doverskej vždy behajú jelene, najmä počas loveckej sezóny.

„Je zranený?“ spýta sa Hollis, jej hlas znie stále viac-menej normálne napriek panike, ktorá ju prepadá. Pozrie policajtovi poza plece k jeho autu. Sedí Matthew vzadu? Bol... previezli ho do nemocnice? Potom pozrie policajtovi do očí. „Je v poriadku?“

„Je mŕtvy, madam,“ oznámi policajt.

Hollis sa zrazu ocitne na podlahe, kričí, narieka. Je jej jedno, že ju pozoruje cudzí človek. Henny podíde s cengotom k nej a začne jej olizovať tvár. Hollis z kuchyne počuje tóny piesne „Ding Dong, Merrily on High“ a zakryje si uši. Policajt sa jej pýta, či chce niekomu zavolať.

„Manželovi! Zavolajte môjmu manželovi!“ volá. V tej chvíli sa to ešte stále zdá byť reálne. Matthew je lekár, dáva veci do poriadku, on to napraví. On jediný to dokáže.

Namiesto vianočného večierka sa koná pohreb. Matthewa pochovávajú vedľa jeho rodičov na Cintoríne svätého Ondreja. Na Hollis potom čaká dom plný ľudí – susedia z Wellesley, lekári a sestričky z nemocnice, ženy z Hollisinej skupiny z cvičenia barre a jej dlhoročné mamičkovské kamarátky vrátane Brooke Kirtleyovej, ktorá objednala z obchodu Linden Store misy s obloženými chlebičkami a zostane až do konca, aby aj poupratovala. Jediná osoba, na ktorej Hollis záleží, je jej dcéra Caroline, no ich vzťah je napätý. Caroline pôsobí vyrovnané – na pohrebe bez zaváhania prečíta báseň od Roberta Frosta „Nothing Gold Can Stay“ – a k Hollis sa na verejnosti správa slušne, v súkromí ju však odstrkuje. Odporuje a koriguje jej spomienky a spochybňuje aj jej rozhodnutie usporiadať kar u nich doma. „Ocko je mŕtvy a ty organizuješ večierok!“

„Je to kar, nie večierok,“ opraví ju Hollis. „Tak sa to zvykne robiť.“ Vie, že je to Carolinin prvý pohreb a láme jej to srdce.

„Ty to tak robíš,“ odvrkne Caroline trpkou. „Počula som, ako Brooke žiadaš, aby priniesla päť kíľ ľadu. Otec je mŕtvy a teba zaujíma len ľad!“